

**Κυριακή τοῦ Θωμᾶ (Ίω. κ´, 19-31)
15 Ἀπριλίου 2007**

Ζοῦμε ἰδιαιτέρως ἐτοῦτες τὶς ἡμέρες τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἐορτάζουμε τὴν ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Τὸ πανσεβάσμιο Πάσχα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης, ὅπου τὰ πάντα συγχωροῦνται καὶ οἱ πάντες μονοιάζουμε καὶ φιλιώνουμε. Ὅπου τὰ πάντα λάμπουν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ οἱ πάντες ἀγαλλόμενοι κρατοῦν ὡς ἄγκυρα τὴν ἐλπίδα, γιὰ νὰ πορευτοῦν στὴ ζωὴ. Καὶ μέσα στὸ θάμπος τῆς ἐορτῆς προβάλλουν οἱ παρουσίες τοῦ Χριστοῦ ὡς ἐχέγγυο τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐξαγγελιῶν Του γιὰ τὴν Ἀνάστασή Του.

Ὁ Χριστὸς κάνει ἔντονη τὴν παρουσία Του, «γιὰ νὰ μὴν λέγουν οἱ χριστομάχοι πὼς δὲν ἀναστήθηκε καὶ νὰ μὴν μένουν οἱ Ἀπόστολοι μόνο μέσα στὴ φαντασία τους πὼς δὲν τὸ εἶδαν ἀναστημένο». Ἔτσι, δὲν ἀφήνει καὶ τὸν ἀπόστολο Θωμᾶ στὶς ἀμφιβολίες του, μήτε στὴν ἀδυναμία του νὰ πιστεύσει. Γιατὶ ὁ Ἀπόστολος συγκαταλέγεται σ' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ πιστεύσουν μὰ δὲν μποροῦν καὶ ὄχι σ' ἐκείνους ποὺ μποροῦν νὰ πιστεύσουν καὶ δὲν θέλουν.

Γιατὶ ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ θέλεις νὰ πιστεύσεις καὶ νὰ μὴ μπορεῖς, ἐπειδὴ ὑπάρχουν οἱ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἀτέλειες, καὶ ἄλλο πρᾶγμα νὰ μπορεῖς νὰ πιστεύσεις καὶ νὰ μὴ θέλεις. Ἐτοῦτο εἶναι ἐγωϊσμὸς καὶ καθαρὴ δαιμονικὴ ἐνέργεια.

Μπροστὰ λοιπὸν στὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καθὼς ἐξελίχθηκε στὰ ἀνθρώπινα μάτια, καὶ ἔτσι καθὼς ἐρμηνεύτηκε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους μὲ τὶς ἐπανειλημμένες παρουσίες τοῦ διδασκάλου, ὑπάρχει ἓνας προβληματισμὸς. Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ προβληματισμὸς; Στὴ σημερινὴ ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον ὅλων τῶν Μαθητῶν, ἀκούγεται νὰ λέγει, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ: «Φέρε ἐδῶ τὸ δάκτυλό σου καὶ δὲς τὰ χέρια μου καὶ φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλτο στὴν πλευρά μου...».

Ὅμως, λίγες ἡμέρες νωρίτερα, ὅταν εἶχε συναντήσει τὴ μαθήτρια Μαρία κοντὰ στὸν κενὸ τάφο Του καὶ ἐνῶ αὐτὴ προσπάθησε νὰ Τὸν ἀγγίξει, τῆς εἶπε: «Μὴ μὲ ἀγγίζεις!...».

Γιατὶ λοιπὸν ὁ Χριστὸς στὸν μὲν ἀπόστολο Θωμᾶ τοῦ λέγει νὰ Τὸν ἀγγίξει καὶ στὴ μαθήτρια Μαρία «μὴ μὲ ἀγγίζεις»; Μερικοὶ δὲ ποὺ ἐπιφανειακὰ ἐξετάζουν τὰ πράγματα θὰ ποῦν πὼς ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ ἰδιαίτερη μεταχείριση τοῦ ἀποστόλου

Θωμᾶ. Στὴν πραγματικότητα ὅμως κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Ἡ διαφορετικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ Χριστοῦ στὸν ἀπόστολο Θωμᾶ καὶ τὴ μαθήτρια Μαρία ἐξηγεῖται ὄχι ὡς ἐνέργεια ἰδιαίτερης μεταχείρισης τοῦ ἑνός, μὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς διάφορες προθέσεις καὶ διαθέσεις τῶν δυό τους.

Δηλαδή, τί σημαίνει αὐτό; «Ἡ Μαρία δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ ὅτι ὁ ὁμιλῶν πρὸς αὐτὴ εἶναι ὁ ἐκ τοῦ τάφου ἐπανελθὼν εἰς τὴν ζωὴ Κύριος». Ὅμως, παρ' ὅτι πίστευε στὴν Ἀνάσταση, ἐντούτοις εἶχε μιὰ πλανεμένη ἀντίληψη. Ὅτι τάχατες ὁ Χριστὸς θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ συζητῇ μὲ τοὺς Μαθητὲς ὅπως πρῶτα.

Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῆς Μαρίας ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς τονίσει πὼς φυσικὰ θὰ εἶναι μαζί τους συνεχῶς, μὰ ὄχι ὅπως πρὶν. Τώρα εἶναι ὁ Ἀναστημένος Χριστός, γι' αὐτὸ καὶ οἱ σχέσεις θὰ εἶναι διαφορετικές.

Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς ἐξ ἄλλου ἀπιστοῦσε στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ ζητοῦσε πειστήρια «περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου ἦταν ἀπτὴ πραγματικότητα καὶ ὄχι πλάνη τῆς φαντασίας». Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἀφήνει νὰ Τὸν ἀγγίξει. Ἔτσι τὸ σφάλμα τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ τελειώνει ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἀρχίζει τὸ σφάλμα τῆς μαθήτριας Μαρίας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔχει τὸ χῶρο τῆς στὸν ἄνθρωπο καὶ ἡ καλὴ ἀπιστία. Ὅταν ὅμως αὐτὴ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ὀρθὴ καὶ καθαρὴ πίστη, τότε σκορπίζονται ὅλα τὰ διλήμματα καὶ ὅλες οἱ ἀμφιβολίες· ἀνοίγεται ἕνας καινούργιος ὁρίζοντας στὴ ζωὴ μας, ποὺ μᾶς συμφιλιώνει μὲ τὸν οὐρανό, ποὺ μένει πάντα ἀνοικτὸς γιὰ ἐμᾶς. Γεννιέται κατόπιν ἀβίαστα ἡ ὁμολογία ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη ὄντως, ποὺ εἶναι ἡ πεμπουσία τῆς ὅλης διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου. Κι αὐτὴ ἡ ὁμολογία μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ταυτόσημη πορεία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ· δηλαδή ἀπὸ τὴν ἀπιστία, στὴν πίστη· ἀπὸ τὴν πίστη στὴν ὁμολογία τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ πὼς Αὐτὸς εἶναι «ὁ Κύριος μας καὶ ὁ Θεὸς μας».

Ἀρχιμ. Ν.Π.